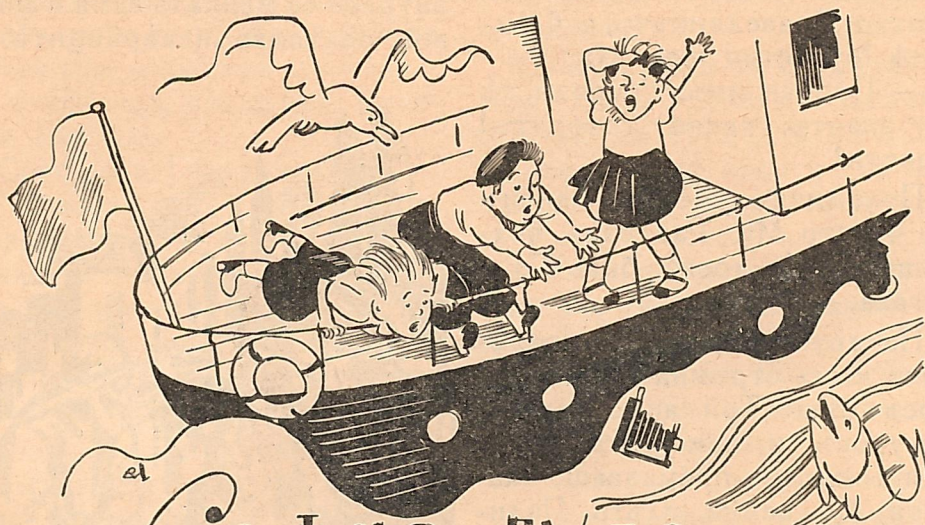

На другия ден надъ окжпаната земя огрѣ Божо слънце. А по пжтеката, одето бѣше поминалъ Той, цвѣнаха цвѣтя — две чудни цвѣтица. Едното съ дълга крѣвка дрѣжка, на върха съ кржгли зелени листица и между тѣхъ червени издути цвѣтчета, сжщо като съсирени капки кръвь. А другото — низко до земята, съ ситни листица и още по сини цвѣтчета, съ бѣли кръстчета по срѣдата. Червенитѣ цвѣтчета бѣха на мѣстото на

капкитѣ кръвь отъ челото Христово, а синьото — сълзитѣ на синитѣ Му очи.

По насъ имъ казватъ Божи цвѣтя, защото тѣ цвѣтятъ всекога около Свѣтлитѣ Христови празници. Червеното наричатъ великденче, а синьото — христовче или георгиевче. Синьото цвѣте сж синитѣ незабравки, защото само майката земя не забрави сълзитѣ Христови, които я напоиха въ онзи Божи денъ.

Георги Райчевъ

София - Будапеща

Нѣма да разправямъ — всѣки да се сѣща,
тръгнахъ съ парахода азъ за Будапеща.

Веселата тройка Милко, Илка, Янка,
качихме се въ него отъ градъ Ломъ-Паланка.